

Проповед 190

Изпитание на вярата

Прочит: Битие 22,1 -14

Скъпи братя и сестри,

Докъде е била изпитвана вярата ви? Имали ли сте случаи, в които да ви се е струвало, че не можете да понесете толкова големи изпитания? Колко тежък кръст е трябвало да носите, до колко е било възможно да следвате Бога навсякъде, където ви е предизвиквал да го направите. Бог с вас ли е? Вие с Бога ли сте? Понякога вярата бива изпитвана и това за всички нас не са приятни моменти. Когато имаме изпитание на вярата ни, се питаме защо се случва това, което се случва, защо страдаме, защо трябва да понасяме това, което ни се случва. В моментите на изпитание често ни липсва смирение. Това, което е отвън, е очевидно за нас, но не и планът, който Бог има за нас, не и бъдещето, което Той подготвя за всеки един от нас. Едно дете в трети клас трябвало да напише съчинение за човешкото тяло. То написало следния шедьовър: “Главата е нещо кръгло и в него се намира мозъка, а върху него косата. Лицето е отпред на главата, с него се яде и се правят гримаси. Стомахът е нещо, което започва да боли, ако не ядеш достатъчно често, и тогава даже спанакът не помага. Ръцете са за хвърляне на топка и с тях може да се достигне маслото. Пръстите стърчат от ръцете, така че с тях може да се нарисува крива линия и да се събират числа по математика. Краката са тези две неща, които, ако ти липсват, не можеш да тичаш бързо. Стъпалата са това, върху, което тичаш, а пръстите са тези, които винаги се спъват в нещо. И всичко това представляваш ти, освен онова, което е вътре, но аз никога не съм го виждал.” Така е и в нашия живот - това, което е външно, е очевидно за всички, даже и за децата; това, което обаче е скрито, което е вътре, не можем да видим и още по-малко можем да го разберем. Често в живота ни е така - невидимото е трудно, но именно това, което е невидимо, то е вечно, то ни води към вечния живот. Текстът, който чухме днес, не е нов и ние често сме го чували и дори обсъждали. Това обаче не променя трудността на тази история. Всеки един от нас пряко или косвено знае какво означава да загубиш дете. Това се възприема като най-голямата трагедия в живота на един човек - да загубиш детето, което ти се е родило и което ти е давало сила и желание за живот. Авраам беше изправен точно пред това. Бог го прати на един хълм - хълмовете и планините по онова време са били местата, на които Бог е сключвал завет с хората. На този хълм, хълма Мория, Авраам трябваше да принесе жертва. Дотук добре, защото всеки един от бащите на вярата принасяше жертви и това беше нещо съвсем нормално. Също и Авраам до този момент го беше правил многократно. В цялата история обаче имаше една основна и голяма разлика, а именно, че сега Бог искаше от Авраам да принесе в жертва не кого да е, а единствения си син. Малко по-рано Бог казва на Авраам да изгони Исмаил, заедно с майка му Агар, в пустинята, защото Исаак ще бъде единственият му наследник. Сега Бог беше поискал от него да принесе в жертва този син, който беше единствената му надежда, единствения продължител на рода, детето, което Бог беше обещал и което беше дал. Сега сякаш всичко свършваше. Какво се крие зад тази история – своенравен Бог или нещо друго – много по-голямо.

1. Призив. Историята започва с призив. И това е нещо, което не се променя. В отношенията с Бога, често всичко започва с призив - Бог се появява, идва близо до нас и ни призовава да Го следваме. Оттам нататък решението е наше. И наистина, вглеждайки се в тази история, можем бързо да установим, че не беше идея на Авраам да вземе ножа в ръка една сутрин и да принесе сина си в жертва: **"След тези събития Бог изпита Авраам, като му каза: Аврааме. А той отговори: Ето ме. И Бог каза: Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във все изгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа."** Тъкмо в предната глава се разказва за раждането на Исаак и изгонването на Исмаил. Исаак беше останал единствен наследник. И сега Бог искаше от Авраам да пожертва този единствен син и така да унищожи надеждата за бъдещ живот, за продължение на потомството. Бог рядко говори толкова директно, както беше в случая с Авраам, рядко казва толкова директни неща, но Той говори и призовава. Понякога използва песни и стихове, понякога Словото Си, думите на други хора и т.н. Бог иска да ни промени и да ни даде насока в живота. Ние не винаги се съгласяваме, винаги имаме какво да кажем против аргументите на Бога, защото ние, хората, винаги искаме да вървим по своя си път, този, който ние смятаме за най-правилен, този, който ни се вижда най-прав и най-добър. Обаче не винаги пътят, който ни се вижда прав, е такъв. Често пътищата, които ние избираме, ни се струват като магистрали, а всъщност са тесни пътечки. Пътищата, които Бог предлага, са често неразбираеми за нас, но имат едно много важно качество - те стигат до целта. Бог идва до нас, вади ни от ежедневието ни за кратко или за по-дълго време и ни води към цел. Понякога Бог иска от нас неща, които не разбираме, както беше при Авраам. Но трябва да запомним, че Бог винаги призовава. Той иска да ни използва за своето дело и затова трябва да сме готови. Когато Бог повика Авраам, той отговори просто: Ето ме. Нищо повече от това. Готов ли си да ме следваш, Аврааме? Авраам каза: Да готов съм. Авраам се съгласи да следва Бога, без дори да знае точно какво щеше да иска Бог от него. Ако Бог ви повика, не се колебайте. Щом Той иска да Го следвате, не се колебайте, кажете му "да", като знаете и имате тази увереност, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога. Бог е намислил нещо хубаво за живота ви, бъдете готови да Го последвате там, където Той иска да ви изпрати.

2. Противоречие между призив и обещание. Малко по-рано в глава 15 на Битие, Бог обещава на Авраам: **"А Аврам отвърна: Господи Йехова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде дете; и, ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но Господното слово дойде и му каза: Този човек няма да ти стане наследник; но онзи, който ще произлезе от тебе, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни сега към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Толкова ще бъде твоето потомство."** И после в 17 глава: **"Но Бог отговори: Не, а жена ти Сара ще ти роди син и ще го наречеш Исаак; и с него ще утвърдя завета Си за вечен завет, който ще бъде и за потомството му след него."** Бог каза на Авраам че потомството му ще бъде като звездите и това потомство ще произлезе от вече 100-годишния Авраам и 90-годишната Сара. Чудото се беше случило и Авраам беше получил наследник. Сега Бог искаше да бъде жертван именно този наследник. Този, който беше надеждата на семейството на Авраам, сега трябваше да бъде жертван. Виждате колко голямо е противоречието. Представете си колко трудно беше на Авраам да повярва и да послуша призива. За него жертването на Исаак не беше просто раздяла със сина му, но и провал на Божието обещание. В това напрежение трябваше да живее Авраам и с това смущение в сърцето си трябваше да върви към хълма в местността Мория. Бог не задължаваше Авраам да направи това, Той

просто го призова. Така е често и в нашия живот. Нещата, за които ни призовава Бог, понякога изглеждат странни и неразбираеми за нас. Важно е да осъзнаем, че дори и да има противоречие, според нашата логика, в призивите и целта на Бога за нашия живот, целта на Бога не се е променила нито се променя и тя е, както и в началото, да заведе всеки един от нас близо до Бога, да го доведе до спасение и вечен живот. Така беше при Авраам, така е и ще бъде при нас.

3. Решение. За да продължим напред в живота си, трябва да вземем решение дали ще последваме Бога или не. Ние не можем да живеем в безтегловност. Исус ни казва, че не можем да служим на двама господари. Колкото и да отлагаме решенията в живота си, рано или късно трябва да вземем решение. Ние трябва да решим дали искаме да следваме пътя, по който Бог ни е повикал, или не. Така беше при Авраам. Той можеше да си остане в къщи и да изчака как ще се развият събитията или, както ние правим често да изчака по-пълно и по-сигурно изявление от Бога. Действието на Авраам обаче беше по-различно: **"И така, на сутринта Авраам подрани и оседла осела си, и взе със себе си и двама от слугите си и сина си Исаак; и като нацепи дърва за всеизгарянето, стана и отиде на мястото, за което Бог му беше казал."** Авраам не само реши да послуша Бога, но дори подрани, за да извърши, това, което Бог иска от него. Когато Бог ни призове да направим нещо за Него, не бива да се колебаем, а да Го следваме - сега и веднага.

4. Винаги има страх. Когато Бог призовава и ние трябва да направим първата крачка, винаги има страх и притеснения. Притеснения и страх винаги ще има, защото бъдещето е неизвестно. Ние не знаем какво ще се случи, ако тръгнем на път с Бога. Ние не сме сигурни какво ще се случи в следващия момент. Ние вкарваме всичките си представи за бъдещето в нашето човешко мислене. И срещу страха в тези моменти има само едно лекарство и то се нарича доверие. Доверие, но не в собствените възможности, а в това, че каквото и да се случи, Бог има грижата всичко да завърши в наша полза. В това отношение Авраам е голям пример за нас: **"И Авраам взе дървата за всеизгарянето и ги натовари на сина си Исаак, а той взе със себе си огън и нож; и двамата отидоха заедно. Тогава Исаак проговори на баща си Авраам: Татко! А той отвърна: Ето ме, синко. И Исаак каза: Ето огъня и дървата, а къде е агнето за всеизгарянето? Авраам отговори: Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне. И двамата вървяха заедно."** Три дена вървяха към местността. Едва ли можем да си представим всичко, което беше минало през главата на бащата, който сам трябваше да пожертва сина си. Но в нито един момент не виждаме и сянка от съмнение: Господ ще промисли. Това е отговорът на всяко съмнение, което имаме - не ние, не приятелите, не държавата или църквата ще се погрижат за нас, а Господ. Накрая винаги стои Божият промисъл. Нека да запомним - лечението на нашите страхове се нарича доверие в Бога, вяра в Неговата грижа и Неговият промисъл. Когато Бог ви възложи задача или ви призове да извършите нещо, не се колебайте и не затъвяйте в страховете си - Бог е помислил за решението още преди да ви призове или да ви постави задачата. Не се страхувайте, когато Бог мълчи, Той има отговор.

5. Разрешението. Накрая на нашите страхове винаги се намира чудесно разрешение: **"А като стигнаха на мястото, за което Бог му беше казал, Авраам издигна там жертвеник, нареди дървата и като върза сина си Исаак, сложи го на жертвеника върху дървата. И Авраам простря ръката си и взе ножа да заколи сина си. Тогава ангел Господен му викна от небето и каза: Аврааме, Аврааме! И той отговори: Ето ме. Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му направиш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син. Тогава Авраам повдигна очи и видя, че зад него**

има овен, вплетен с рогата си в един храст; и Авраам отиде, взе овена и го принесе всеизгаряне вместо сина си." Бог намира разрешение. Както беше при Авраам. Понякога с нас нещата не се развиват толкова благополучно, като при Авраам. Понякога има повече болка и понякога нещата, които правим, не завършват толкова благополучно. Понякога болката остава, но трябва да сме сигурни, че независимо как изглежда разрешението, то е добро за нас. Ние можем да се научим да се доверяваме на Бога. Понякога е необходимо да изминат дълги години, за да видим колко добро е било разрешението за нас. Не се взирайте в болката, която чувствате в момента, а живеете с надеждата за Божието разрешение, с вярата и доверието в Бога. Божието разрешение винаги идва и, ако слушате Божия глас и му се доверявате, когато се огледате, ще видите че Бог е скрил близо до вас отговора на молитвите, както Авраам се огледа и намери жертвения овен, който замени сина му на жертвеника. Никога не забравяйте, че Бог ще промисли. Ние никога няма да можем да измислим толкова добро разрешение като това, което Бог ще ни предложи.

б. Мория и Голгота. Не е трудно зад тази история да открием преобраз на жертвата на Исус, да открием колко кратко е разстоянието от Мория до Голгота. Можем да открием няколко много важни неща. Ние също бяхме определени да умрем, защото греховете ни отделяха от Бога и не ни позволяваха да се доближим по-близо до Него. Няма жертва, която да можем да принесем, за да бъдем простени. Затова Бог предлага да ни замести и затова прати Своя Син на хълма Голгота. Там отиде да умре за греховете ни и да ни очисти, за да станем по-бели от сняг. Бог е направил голямото, а от нас се очаква малкото - да стоим с отворени уши и очи и да слушаме Неговия глас, за да следваме пътя, който е определил за нас, да вземем кръста, който имаме да носим. И запомнете, че Бог, Който пожертва Своя Единствен Син, за да ни спаси, няма да ни подлага на каквото и да било за Своя собствена изгода или забавление. Пътят, по който Бог ни води, има за цел да ни доведе по-близо до Него, по-близо до вечното спасение. В края на живота си, по пътя към хълма Мория, Авраам порасна към Бога. Той растеше през целия си живот, но големият скок беше именно при жертвата на Исаак. Доверието към Бога направи Авраам духовен баща на всички нас.

Ако имате да вървите към вашата Мория, правете го смело, защото Бог, който вървя до Голгота за вас, няма да ви остави по пътя към Мория. Доврете Му се и, сигурен съм, това ще ви донесе духовна близост до Бога и благословение за живота ви. Слушайте Неговия призив и не се съмнявайте, защото Бог ще промисли; и въпреки страховете ви, вървете до края. Бог е с нас и иска да ни спаси и да ни пази. Амин.